

heller ikke Andet end udtale min Paaskjønneelse af, at den høitærede Finanzminister har indbragt Lovforslaget, dog maa jeg tilføie, at det dog vel er efter Forhandling med og ogsaa efter nogen Paaskyndelse baade fra dette og fra det andet Thing, at man efterhaanden er kommen til en noget mildere Bedømmelse af Invaliderne i det Hele. Vi have allerede set af Motiverne til et tidligere Lovforslag, der ogsaa handler om Invaliderne, at man tidligere var strengere i sin Bedømmelse af Invaliderne, og at man da ofte satte en Mængde udenfor, men at der i den Henseende siden 1875 er flet en Vending, saa at man nu er bleven mildere i sin Dom. Det Lovforslag, vi vedtoge forleden Dag, vil utvivlsomt bevirke, at man vedbliver med denne mildere Bedømmelse, eller jeg vil hellere sige, at man bliver om muligt endnu lidt mildere i sin Dom. Men der er en anden Klasse Invalider, som jeg mener egentlig have Krav paa at blive omtalte ved denne Leilighed. Det er ikke de to første Klasser, jeg sigter til; om dem erkjender jeg som jagt, at de blive saa nogenlunde taalelig stillede; det er heller ikke for at tale om den tredje Klasse, at jeg har bedt om Ordet. Om dem har jo den foregaaende Tale talt og ogsaa om dem maa man jo sige, at Administrationen har nogen Frihed, som da ikke vil blive mindre efter denne Lov; thi vi kunne nok forudsætte, at selv om de ikke nu ved Oven saae en Forbedring i deres Kaar, kan det dog ske, naar det er paatrængende nødvendigt, eller naar det skjønnes, at deres Saar ere saa betydelige, at de kunne flyttes op i en anden Afdeling. Jeg skjønner ikke, at Oven af 1851 umuliggjør det; der er jo ogsaa Spillerum fra neden af opad til de 300 Kr. eller hvormeget det er, at den tredje af disse Klasser kan faae. Den Klasse, jeg dertilmod paany vil henlede Opmærksomheden paa, er den, der, om jeg saa maa sige, staar udenfor, den lange Række, fra hvilken der foreligger Andragender til Folkethinget; det er allerede nu ikke saa faa Andragender, der hvert Aar fremkomme til Folkethinget om Invalideforsørgelse. Vi faae jo ogsaa Betænkningerne omdelte her i dette Thing og se det altsaa ogsaa her, men der er dog ogsaa utvivlsomt Mangfoldige, der søge, som først blive hjulplne paa anden Maade. Gangen er jo nemlig den, at først søge de Bedkommende til Invalidebestyrelsen. Naar de saa ikke blive hjulplne der, henvende de sig til Finanzministeren, og Finanzministeren har vistnok personlig gennemgaaet mange af disse Andragender og derved føiet et øvet Øie i at

se, naar han kan optage dem som Invalider udenfor Oven's Kamme, og naar han ikke har kunnet det, og i sidste Tilfælde faae de da gjerne den Paategning, at de ikke ere saa væsentlig svækkede — om end maaske dog altid noget — i deres Erhvervsevne, at han har kunnet tilstaa dem Hjælp. I dette Tilfælde henvende de sig da til Folkethinget og vende saa atter tilbage til Finanzministeren, og da blive Noogle hjulplne. Det er altsaa den Klasse Invalider, der staar udenfor, jeg vil lægge et godt Ord ind for, ihvorvel jeg ganske vist erkjender, at de i de senere Aar have faaet en mildere og mildere Dom. Jeg veed, at den høitærede Finanzminister igjennem sin Praxis, ved de mange Andragender, han har gennemgaaet, har faaet et saa øvet Øie i at se, hvorvidt Bedkommende have lidt nogen Svækkelse, og at han har været nødt til at svare Nei paa Grund af, at Ansøgerne ikke have kunnet komme ind under Oven. Jeg har vel ikke altid været enig med ham eller ganske tilfreds med den Opfattelse, han gjorde gjældende overfor Invaliderne, men har dog maattet erkjende, at han stillede sig paa Oven's Standpunkt og maaske ikke altid kunde lade Føllesen raade, saaledes som han vel kunde have havt Øyst til, men har været nødt til at afvise Forskjellige. Nu vil jeg derfor gjøre den Henstilling til den høitærede Finanzminister, at han i Kraft af den Bestemmelse, som nu er vedtagen, hellere end at udelukke Noget, som kunde have fortjent at komme med, vil tage for Mange med, naar han skjønner, at der, selv om Ansøgerne ikke væsentlig ere svækkede i deres Erhvervsevne, dog er Grund til at tro, at deres Invaliditet enten stammer fra Sygdomme fra Krigen eller ligesom fra Saar. Det maa jo nemlig erkjendes, at Intet er strengere for et Menneske end det, ikke at kunne faae Noget, naar han, og med Grund, har den Opfattelse, at hans Sygdom eller Saar staar i Forbindelse med Krigstjenesten. Jeg erkjender forøvrigt, at Ministeren ikke kan faae alle Ansøgere med. Der kan komme saadanne Andragender, hvor der ikke er den mindste Sandshylighed for, at Bedkommendes Sygdom hidrører fra Krigstjenesten, omend han selv har den Opfattelse, at det kan være en Følge deraf, eller hvor der i alt Fald ikke kan paavises den mindste Aarsagsforbindelse i saa Henseende. Men paa den anden Side vil der være mange Andre, hvor der virkelig er en Aarsagsforbindelse mellem Staden og Krigstjenesten, selv om den væsentlige Erhvervsevne ikke er svækket, og for deres Bedkommende vil jeg gjerne gjøre den Henstilling til den høitærede Finanzminister, at han